

er jo også den rolle, de danske universiteter ser det her i, for hvis man ser på deres begrundelse for, hvorfor de med stor fornøjelse vil kaste sig ud i det her, er det jo ikke noget uvigtigt argument fra deres side, at det handler om, at de vil have mulighed for at tjene penge ude i den store verden. Og når det er sådan, må man altså erkende, at det her lovforslag og den her måde at indrette og orientere de danske universiteter på er med til at forstærke en tendens på globalt plan, som efter vores opfattelse er forkert.

Det kan godt være, at vi alligevel skal støtte, at de danske universiteter får den mulighed, men jeg synes; at inden begejstringen spred sig for meget og man alt for meget får opfattelsen af, at det her sådan er et led i et stort internationalt samarbejde, der vil føre til forbrødring osv., skal man være klar over, at her er det penge, der er afgørende. Det vil man givetvis også se, når man ser på, hvad for nogle lande og hvad for nogle steder de danske universiteter vil orientere sig i retning af; i virkeligheden vil de danske universiteter formentlig orientere sig på en sådan måde, at det vil forstærke den videnskabsmæssige ulighed, som der er globalt, i stedet for at udjævne den, hvilket jo i hvert fald stiller store krav til de kompenserende politiske initiativer, der skal tages. Det er det første.

Det andet er, at udgangspunktet for det oprindelige forslag jo sådan set var nemt nok at se – det var Kina, og det var erhvervsinteresser. Det var jo sådan set hele grundforudsætningen for, at man skulle etablere de her samarbejdsformer og etablere danske universiteter i udlandet, at det ligesom var et led i en af regeringens strategiske satsningsområder.

Jeg vil sige, at jeg synes, det er meget godt, at det er forsvundet ud af lovforslaget, og det er jo tegn på, at man har lyttet. Jeg vil dog sige, at jeg – og det hænger også sammen med de ting, jeg sagde før, om, hvad det er, der driver universiteterne i den her sag – jo sådan set også er tilfreds med, at man på en række områder alligevel har sagt, at de aftaler, der skal indgås, skal godkendes. For der er for mig at se ikke nogen tvivl om, at hvis man ikke er meget omhyggelig, når man ser på de aftaler, der bliver indgået, er der en meget stor risiko for, at fokuseringen på forskningsfrihed, fokuseringen på ytringsfrihed, fokuseringen på de studerendes og de ansattes medbestemmelse godt kunne blive slækket en lille smule i processen. De kan blive slækket, når universiteterne laver, hvad de selv betragter som gunstige aftaler, både økonomisk og med

henblik på at lave nogle forskningsstrategiske samarbejder, som man synes er meget nyttige; og i forhold til at skabe sig prestige. De kan, hvis vi har en videnskabsminister, som ikke er bedre end gennemsnittet, også risikere, at der bliver slækket på det i forhold til den statslige kontrol lidt afhængigt af, om det, der er ved at foregå nu, strider mod eller er i sammenhæng med de sådan lidt mere langsigtede strategiske interesser af økonomisk art, som dansk erhvervsliv og den danske regering har.

Så derfor vil vi under udvalgsarbejdet beskæftige os en hel del med at få præciseret det ting, der er omkring forsknings- og ytringsfrihed, medbestemmelse og demokrati, sådan at rammerne omkring den til enhver tid siddende ministers måde at håndtere det her på bliver rimelig præcise, og det skyldes jo ikke kun, at vi mener, at den nuværende minister har brug for faste rammer for ikke at falde i nogle af de huller, man kan risikere at falde ned i; men jo også, at det kan være en generel sag.

Brugerbetaling: Det, der sker her, er, at man jo bruger den samme metode til at finansiere danske studerendes deltagelse i uddannelserne, som man gør, hvis de kommer til et udenlandsk universitet. Jeg må nok sige, at når jeg læser nogle af høringssvarene fra universiteterne, kan jeg godt se og læse ud af dem, at de har mange fantasifulde ideer til, hvordan det her kunne være et brohoved til at få indført brugerbetaling mere bredt. Og jeg vil sige, at set fra mit synspunkt og vores synspunkt i Enhedslisten havde det måske været mere enkelt, hvis man sagde, at danske studerende har mulighed for gratis at tage uddannelser på danske universiteter, som er godkendt i Danmark, uanset hvorhenne universitetet har valgt at lægge uddannelsen. Men vi vil i hvert fald i det videre udvalgsarbejde også fokusere på og sikre os, at der ikke er nogen utilsigtede huller i de bestemmelser, der er omkring det.

Så bare til allersidst til det der med, at man vil gøre stipendier til udenlandske studerende i Danmark mere fleksible, vil jeg sige, at det vel er den første inddrømmelse af, at ordningen, som den er i dag, er fuldstændig utilstrækkelig, og at der er brug for flere penge. Vi synes jo bedre om den gamle ordning, hvor man lukkede de studerende ind, men hvis der skal være en stipendieordning, er det jo klart, at det er nødvendigt, at den har et tilfredsstillende omfang, og at stipendierne i øvrigt er spredt sådan ud, at det bliver alle de uddannelser, hvor der kan være udlæn-